

Ročník 1987

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 10

Vydána dne 15. června 1987

Cena Kčs 1,30

OBSAH:

44. Nařízení vlády Československé socialistické republiky o úpravě podmínek pro poskytování půjček se státním příspěvkem mladým manželům
 45. Vyhláška federálního ministerstva práce a sociálních věcí o zásadách pro zkrácení pracovní doby bez snížení mzdy ze zdravotních důvodů pracovníkům do 21 let věku v podzemí hlubinných dolů
 46. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Laoskou lidově demokratickou republikou
 47. Vyhláška ministerstva školství České socialistické republiky o organizaci školního roku v základních školách, středních školách a školách pro mládež vyžadující zvláštní péči
- Oznámení o vydání obecně závazných právních předpisů

44

NARÍZENÍ VLÁDY

Československé socialistické republiky

ze dne 7. května 1987

o úpravě podmínek pro poskytování půjček se státním příspěvkem mladým manželům

Vláda Československé socialistické republiky nařizuje podle § 7 zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění č. 14/1973 Sb., o poskytování půjček se státním příspěvkem mladým manželům:

§ 1

Půjčky se státním příspěvkem mladým manželům (dále jen „půjčky“) lze poskytovat do částky

50 000 Kčs; úhrn půjček na pořízení bytu a na zařízení bytu nesmí tuto částku převyšovat.¹⁾

§ 2

Doba splatnosti půjček činí nejvýše patnáct let. Státní spořitelna, která poskytla půjčky (půjčku), může na žádost manželů (občana) při narození každého dítěte, k němuž došlo po uzavření smlouvy o půjčce, povolit odklad splácení až na

¹⁾ § 3 odst. 1 zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění č. 14/1973 Sb.

dobu jednoho roku, a to i když se tím prodlouží patnáctiletá doba splatnosti.²⁾

§ 3

Součet průměrných čistých měsíčních příjmů z pracovního poměru nebo poměru obdobného to-
muto poměru, z jiné výdělečné činnosti pravidelně
konané, z pracovní činnosti v jednotném zemědě-
lském družstvu, peněžitých dávek nemocenského
pojištění nahrazujících mzdu, invalidních a částeč-
ně invalidních důchodů a studentských stipendií
obou manželů nesmí překročit v kalendářním ro-
ce předcházejícím uzavření smlouvy o půjčce 6000
Kčs.³⁾

§ 4

Manželé nebo občan, kteří uzavřeli smlouvu
o půjčce před nabytím účinnosti tohoto nařízení
a splňují podmínky pro poskytnutí půjček podle
§ 2 zákonného opatření předsednictva Federální-
ho shromáždění č. 14/1973 Sb., upravené § 3 to-
hoto nařízení, mohou uzavřít další smlouvu o půjč-
ce: úhrn všech poskytnutých půjček nesmí přitom
přesáhnout částku 50 000 Kčs.¹⁾ Doba splatnosti
u této nově poskytnuté půjčky činí nejvýše pat-
náct let.²⁾

§ 5

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. čer-
vence 1987.

Štrougal v. r.

45

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva práce a sociálních věcí

ze dne 20. května 1987

o zásadách pro zkrácení pracovní doby bez snížení mzdy ze zdravotních důvodů pracovníkům do 21 let věku v podzemí hlubinných dolů

Federální ministerstvo práce a sociálních věcí
stanoví podle § 83 odst. 4 zákoníku práce č. 65/
1965 Sb., ve znění zákona č. 153/1969 Sb., v doho-
dě s Ústřední radou odborů:

§ 1

Úvodní ustanovení

Tato vyhláška upravuje zásady postupu při za-
vádění zkrácené pracovní doby bez snížení mzdy
ze zdravotních důvodů na 36 hodin týdně (dále
jen „zkrácená pracovní doba“) pracovníkům do
skončení kalendářního měsíce, ve kterém dovrší
21 let věku, kteří vykonávají zaměstnání I. pra-
covní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm
pod zemí v hlubinných dolech.¹⁾

Povolování zkrácení pracovní doby

§ 2

Federální ústřední orgány a ústřední orgány
České socialistické republiky a Slovenské socialis-
tické republiky (dále jen „ústřední orgány“) po-
dávají návrhy na zkrácení týdenní pracovní do-
by²⁾ ministerstvu práce a sociálních věcí České
socialistické republiky nebo ministerstvu práce a
sociálních věcí Slovenské socialistické republiky
příslušnému podle sídla organizace (dále jen „pří-
slušné ministerstvo práce a sociálních věcí“). Ná-
vrh musí obsahovat

a) označení organizací, pracovních činností podle
příslušného mzdového předpisu (kvalifikační-
ho katalogu) a orientační počet pracovníků,
kterým má být pracovní doba zkrácena,

²⁾ § 3 odst. 3 zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění č. 14/1973 Sb.

³⁾ § 2 odst. 1 písm. d) zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění č. 14/1973 Sb.

¹⁾ § 12 odst. 1 písm. a) č. 1 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. 73/1982 Sb.

Nařízení vlády ČSSR č. 74/1982 Sb., o některých úpravách v nemocenském pojištění a důchodovém zabezpečení pracujících v hornictví.

Bod IV/3 usnesení vlády ČSSR č. 241/1986 o rozboru zdravotní situace horníků exponovaných pracovišť v podzemí hlubinných dolů a o komplexním řešení jejich pracovních a hygienických podmínek a preventivní zdravotní péče v dalších letech 8. a 9. pětiletky včetně zdrojů finančního krytí.

²⁾ § 83 odst. 3 zákoníku práce.

Vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí č. 63/1968 Sb., o zásadách pro zkracování týdenní pracovní doby a pro zavádění provozních a pracovních režimů s pětidenním pracovním týdnem.

- b) stanovisko příslušného orgánu hygienické služby,
- c) soubor opatření ochrany pracovníků v následujícím období s určením technických,³⁾ organizačních a jiných opatření včetně postupných termínů pro snižování škodlivých vlivů pracovního prostředí, pro které se navrhuje pracovní dobu zkrátit, při zabezpečení plnění výrobních úkolů,
- d) stanovisko příslušného odborového orgánu.

§ 3

[1] Příslušné ministerstvo práce a sociálních věcí v mezích své územní působnosti po prověření náležitostí návrhu ústředního orgánu [§ 2] povoluje v dohodě s příslušným ministerstvem zdravotnictví a příslušným odborovým orgánem zkrácenou pracovní dobu za podmínek stanovených touto vyhláškou na určitou dobu, nejdéle však na pět let.

[2] Povolení podle předchozího odstavce musí obsahovat zejména

- a) označení organizací, pracovních činností podle příslušného ústředního katalogu (kvalifikačního katalogu) a orientační počet pracovníků, pro které se zkrácená pracovní doba povoluje,
- b) délku zkrácené pracovní doby 36 hodin, její rozvržení na nejvýše pět dní v týdnu a nejvýše přípustnou délku pracovní doby v jednotlivých dnech osm hodin [§ 9 odst. 1),
- c) určení data, od kterého se v jednotlivých organizacích zavádí zkrácená pracovní doba,
- d) určení doby trvání zkrácené pracovní doby,
- e) podmínku postupné realizace souboru opatření ochrany pracovníků v následujícím období [§ 2 písm. c)] při dodržení nejvyšší hospodárnosti a maximálního využití vlastních zdrojů organizací.

[3] Stejnopis povolení zkrácené pracovní doby zašle příslušné ministerstvo práce a sociálních věcí federálnímu ministerstvu práce a sociálních věcí.

[4] Ústřední orgány⁴⁾ [§ 2] sledují dodržování podmínek, za kterých byla zkrácená pracovní doba povolena.

§ 4

[1] Od data určeného v povolení je organizace

povinna zkrácenou pracovní dobu zavést; od tohoto data vzniká pracovníkům na zkrácenou pracovní dobu nárok, který zanikne nejpozději uplynutím měsíce, ve kterém pracovník dovrší 21 let věku.

[2] Organizace je povinna se zavedením zkrácené pracovní doby pracovníky seznámit a uvést podmínky povolení zkrácené pracovní doby v pracovním řádu;⁵⁾ pokud organizace nevydala pracovní řád, je povinna s povolením zkrácené pracovní doby pracovníky seznámit jiným prokazatelným způsobem. Totéž platí i o uplynutí doby, na kterou byla zkrácená pracovní doba povolena [§ 3 odst. 2 písm. d)].

Mzda za odpadlou pracovní dobu

§ 5

[1] K úhradě mzdy za odpadlou pracovní dobu pracovníků odměňovaných hodinovými mzdovými tarify zvýší organizace tyto tarify podle stupnice mzdových tarifů, která je v příloze této vyhlášky.

[2] Neudělí-li zvýšení mzdových tarifů podle předchozího odstavce vhodné, poskytne organizace pracovníkům ke mzdě dosažené ve zkrácené pracovní době mzdové vyrovnání. Procentní výše mzdového vyrovnání činí při zkrácení pracovní doby ze 40 hodin na 36 hodin týdně 11,1 % základu pro výpočet mzdového vyrovnání.

[3] Do základu pro výpočet mzdového vyrovnání se nezahrnují

- a) náhrada mzdy při překázkách v práci s výjimkou náhrady mzdy při prostojích,⁶⁾
- b) náhrada mzdy za dovolenou na zotavenou a svátky,⁷⁾
- c) příplatky ke mzdě, prémie a odměny, jejichž výše se nevypočítává ze mzdového tarifu (základní mzdy) pracovníka.

§ 6

Výše příplatků, které jsou stanoveny mzdovými předpisy podle skutečně odpracované doby, se nemění.

§ 7

Měsíční mzda pracovníka, který pracuje po stanovenou týdenní pracovní dobu, se z důvodu jejího zkrácení podle této vyhlášky nemění.

³⁾ § 133 odst. 1 zákoníku práce a § 35 písm. b) a c) nařízení vlády ČSSR č. 54/1975 Sb., kterým se provádí zákoník práce.

⁴⁾ § 26 odst. 2 zákoníku práce.

⁵⁾ § 82 zákoníku práce.

⁶⁾ § 129 zákoníku práce.

⁷⁾ Zákon č. 93/1951 Sb., o státním svátku, o dnech pracovního klidu a o památných a významných dnech, ve znění zákona č. 65/1965 Sb. a zákona č. 56/1975 Sb., § 107, 109 a 118 zákoníku práce.

§ 8

U pracovníků s kratší pracovní dobou (§ 86 zákoníku práce) se postupuje obdobně podle bodu 25 vyhlášky ministerstva práce a sociálních věcí č. 63 1968 Sb., o zásadách pro zkracování týdenní pracovní doby a pro zavádění provozních a pracovních režimů s pětidenním pracovním týdnem, s výjimkou jeho poslední věty.

Společná a závěrečná ustanovení

§ 9

(1) Pracovní doba rozvržená vedoucím organizace⁸⁾ nesmí přesáhnout v jednotlivých dnech osm hodin a může být v jednotlivých týdnech rozvržena nejvýše na pět dní.

(2) Při rozvržení pracovní doby podle předchozího odstavce nesmí být nepřetržitý odpočinek mezi dvěma směnami a nepřetržitý odpočinek v týdnu zkrácen pod hranice uvedené v § 90 odst. 1 a § 92 odst. 1 zákoníku práce.

§ 10

(1) Organizace nesmí pracovníkovi, který má zkrácenou pracovní dobu podle této vyhlášky

- a) nařizovat práci přesčas,⁹⁾
- b) zařazovat ho do směn stanovených těžebním režimem na sobotu,¹⁰⁾
- c) povolovat výkon prací uvedených v § 1 ve vedlejším pracovním poměru (§ 70 a 71 zákoníku práce).

(2) Pracovník, kterému byla zkrácena pracovní doba podle této vyhlášky, nesmí vykonávat práce uvedené v předchozím odstavci, ani práce uvedené v § 1 v souběžných pracovních poměrech přesahujících v úhrnu 36 hodin týdně.

§ 11

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. července 1987.

Ministr:

M. Boďa v. r.

Příloha k vyhlášce č. 45/1987 Sb.

**Stupnice mzdových tarifů
při 35hodinové týdenní pracovní době**

Stupnice mzdových tarifů	Mzdový tarif v Kčs/hod.								
	Třída								
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	6,30	7,10	8,00	9,00	10,10	11,30	12,70	14,30	16,10
2	6,60	7,40	8,40	9,50	10,60	11,90	13,40	15,10	17,00
3	7,10	8,00	9,00	10,10	11,30	12,70	14,30	16,10	18,10
4	7,40	8,40	9,50	10,60	11,90	13,40	15,10	17,00	19,20
5	8,00	9,00	10,10	11,30	12,70	14,30	16,10	18,10	20,40
6	8,40	9,50	10,60	11,90	13,40	15,10	17,00	19,20	21,60
7	9,00	10,10	11,30	12,70	14,30	16,10	18,10	20,40	22,90
8	9,50	10,60	11,90	13,40	15,10	17,00	19,20	21,60	24,30
9	10,10	11,30	12,70	14,30	16,10	18,10	20,40	22,90	25,80
10	10,60	11,90	13,40	15,10	17,00	19,20	21,60	24,30	27,40
11	11,30	12,70	14,30	16,10	18,10	20,40	22,90	25,80	29,00

⁸⁾ § 84 odst. 2, § 85 a 87 zákoníku práce.

⁹⁾ § 96 a 97 zákoníku práce.

¹⁰⁾ Směrnice federálního ministerstva paliv a energetiky č. 18 1982 o práci ve směnách stanovených těžebním režimem na sobotu (reg. částka 26 1982 Sb.).

46

V Y H L Á Š K A

ministra zahraničních věcí

ze dne 26. února 1987

o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Laoskou lidově demokratickou republikou

Dne 15. března 1985 byla ve Vientiane podepsána Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Laoskou lidově demokratickou republikou.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

prezident Československé socialistické republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 20. ledna 1987.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 57 dnem 19. února 1987.

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

KONZULÁRNÍ ÚMLUVA

mezi

Československou socialistickou republikou

a

Laoskou lidově demokratickou republikou

Československá socialistická republika

a

Laoská lidově demokratická republika

přejíce si upravit konzulární styky mezi oběma státy a rozvíjet tyto styky v duchu přátelství a spolupráce

rozhodly se uzavřít tuto konzulární úmluvu a za tím účelem se dohodly na těchto ustanoveních:

HLAVA I

Definice

Článek 1

Pro účely této úmluvy mají následující výrazy tento význam:

a) „konzulární úřad“ je každý generální konzulát, konzulát, vícekonzulát nebo konzulární jednatelství;

b) „konzulární obvod“ je území určené konzulárnímu úřadu k výkonu konzulárních funkcí;

c) „vedoucí konzulárního úřadu“ je osoba pověřená vysílajícím státem, aby vykonávala povinnosti, spojené s touto funkcí;

d) „konzulární úředník“ je každá osoba, včetně vedoucího konzulárního úřadu, pověřená výkonem konzulárních funkcí;

e) „konzulární zaměstnanec“ je každá osoba, zaměstnaná v administrativních, technických nebo domácích službách konzulárního úřadu;

f) „členové konzulárního personálu“ jsou konzulární úředníci vyjma vedoucího konzulárního úřadu a konzulární zaměstnanci;

g) „členové konzulárního úřadu“ jsou konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci;

h) „člen soukromého personálu“ je každá osoba zaměstnaná výhradně v soukromých službách člena konzulárního úřadu;

- i) „konzulární místnosti“ jsou budovy nebo části budov a pozemky k nim přiléhající, které jsou používány výhradně pro účely konzulárního úřadu, bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem, včetně sídla vedoucího konzulárního úřadu;
- j) „konzulární archívy“ jsou veškeré listiny, dokumenty, korespondence, knihy, filmy, záznamové pásky a rejstříky konzulárního úřadu spolu s šiframi a kódy, kartotékami a zařízeními, určeným k jejich ochraně a uložení;
- k) „úřední korespondence“ je veškerá korespondence vztahující se ke konzulárnímu úřadu a k jeho funkcím;
- l) „loď“ je každá loď plující pod vlajkou vysílajícího státu s výjimkou válečných lodí;
- m) „letadlo“ je každé civilní letadlo registrované nebo imatrikulované ve vysílajícím státě v souladu s jeho právním řádem a nesoucí znaky tohoto státu.

HLAVA II

Zřízení konzulárních úřadů a jmenování konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců

Článek 2

1. Konzulární úřad může být zřízen na území přijímajícího státu pouze s jeho souhlasem.

2. Sídlo konzulárního úřadu, jeho třída a konzulární obvod, jakož i počet členů konzulárního úřadu, jsou předem písemně dohodnuty mezi vysílajícím a přijímajícím státem.

3. Pozdější změny sídla konzulárního úřadu, jeho třídy nebo změny konzulárního obvodu může provést vysílající stát pouze se souhlasem přijímajícího státu.

4. Předchozího výslovného souhlasu přijímajícího státu je zapotřebí též k zřízení úřadovny tvořící součást konzulárního úřadu, která je však umístěna mimo sídlo tohoto úřadu.

Článek 3

Konzulárním úředníkem může být pouze občan vysílajícího státu.

Článek 4

Vedoucí konzulárních úřadů jsou jmenováni vysílajícím státem a přijímání k výkonu svých funkcí přijímajícím státem.

Článek 5

1. Vysílající stát musí vedoucího konzulárního úřadu opatřit dokladem ve formě patentu nebo obdobného dokumentu vyhotoveného pro každé jmenování zvláště, který osvědčuje jeho funkci a v němž je uvedeno zpravidla jeho plné jméno, ka-

tegorie a třída, konzulární obvod a sídlo konzulárního úřadu.

2. Vysílající stát zašle patent nebo obdobný dokument diplomatickou nebo jinou vhodnou cestou vládě státu, na jehož území má vedoucí konzulárního úřadu vykonávat své funkce.

Článek 6

1. Vedoucí konzulárního úřadu je přijímán k výkonu svých funkcí na základě přivolení přijímajícího státu nazývaného exequatur, ať již je forma přivolení jakákoliv.

2. Stát, který odmítá poskytnout exequatur, není povinen sdělit vysílajícímu státu důvody svého odmítnutí.

Článek 7

Do té doby, než bude uděleno exequatur, může být vedoucí konzulárního úřadu přijat k výkonu svých funkcí prozatímně. V takovém případě se budou na něho vztahovat ustanovení této úmluvy.

Článek 8

1. Nemůže-li vedoucí konzulárního úřadu z jakýchkoli důvodů vykonávat své funkce nebo je-li místo vedoucího konzulárního úřadu dočasně uprázdněno, může vysílající stát funkci dočasněho vedoucího konzulárního úřadu pověřit konzulárního úředníka tohoto úřadu nebo jiného konzulárního úřadu nebo člena diplomatického personálu diplomatické mise; jméno této osoby sdělí vysílající stát předem ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

2. Dočasněmu vedoucímu konzulárního úřadu se poskytnou práva, výsady a imunity, jakých požívá podle této úmluvy vedoucí konzulárního úřadu.

Článek 9

Jakmile je vedoucí konzulárního úřadu k výkonu svých funkcí přijat, byl i jen prozatímně nebo ad interim, vyzoomí o tom přijímající stát ihned příslušné orgány konzulárního obvodu a učiní příslušná opatření, aby vedoucí konzulárního úřadu mohl vykonávat povinnosti vyplývající z jeho úřadu a požívat výhod vyplývajících z této úmluvy.

Článek 10

1. Vysílající stát oznámí ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu:

- a) jmenování členů konzulárního úřadu, jejich příjezd po jmenování na konzulární úřad, jejich konečný odjezd nebo skončení jejich funkcí a všechny další změny týkající se jejich postavení, které mohou nastat během jejich služby na konzulárním úřadě;

b) příjezd a konečný odjezd rodinného příslušníka člena konzulárního úřadu, který s ním žije ve společné domácnosti, a tam, kde to přichází v úvahu, případy, kdy osoba se stane nebo přestane být rodinným příslušníkem;

c) příjezd a konečný odjezd členů soukromého personálu a tam, kde to přichází v úvahu, skončení jejich služby v tomto postavení;

d) přijetí do zaměstnání a propuštění osob majících trvalý pobyt v přijímajícím státě, pokud jde o členy konzulárního úřadu.

2. Příjezd a konečný odjezd se budou pokud možno rovněž oznamovat předem.

Článek 11

1. Přijímající stát vydá každému konzulárnímu úředníku dokument, osvědčující jeho právo vykonávat konzulární funkce na území přijímajícího státu.

2. Přijímající stát může kdykoli a bez udání důvodů svého rozhodnutí písemně oznámit vysílajícímu státu, že některý konzulární úředník je persona non grata nebo že kterýkoli jiný člen konzulárního personálu je nepřijatelný. V takovém případě vysílající stát podle povahy případu dotyčnou osobu odvolá, ukončí její funkce na konzulárním úřadě nebo zruší její jmenování.

3. Jestliže vysílající stát odmítne vyhovět nebo nevyhoví v přiměřené době povinnostem, které má podle odstavce 2 tohoto článku, může přijímající stát podle povahy případu odejmout příslušné osobě exequatur nebo ji přestat považovat za člena konzulárního personálu.

Článek 12

Funkce člena konzulárního úřadu končí mimo jiné:

a) oznámením vysílajícího státu přijímajícímu státu o tom, že jeho funkce skončily;

b) odnětím exequatur;

c) oznámením přijímajícího státu vysílajícímu státu o tom, že ho přijímající stát přestal považovat za člena konzulárního personálu v případech stanovených v článku 11 odstavce 3.

HLAVA III

Výsady a imunity

Článek 13

1. Přijímající stát plně usnadní výkon funkcí konzulárního úřadu a konzulárních úředníků a učiní nezbytná opatření, aby mohli požívat práv, výsad a imunit stanovených touto úmlouvou.

2. Přijímající stát bude jednat se členy konzulárního úřadu s náležitou úctou a učiní všechna

vhodná opatření, aby byla zajištěna jejich ochrana, svoboda a důstojnost.

Článek 14

1. Vysílající stát má právo používat v přijímajícím státu svou státní vlajku a státní znak podle ustanovení tohoto článku.

2. Státní vlajka vysílajícího státu může být vyvěšena a státní znak umístěn na budově konzulárního úřadu a na jeho vchodu, jakož i na rezidenci vedoucího konzulárního úřadu a na jeho dopravních prostředcích, jestliže se jich užívá ke služebním účelům.

3. Při výkonu práva daného tímto článkem se bude přihlížet k právním předpisům a zvyklostem přijímajícího státu.

Článek 15

1. Vysílající stát může v souladu s právními předpisy přijímajícího státu nabývat do vlastnictví a do užívání, vlastnit a užívat pozemky, budovy nebo části budov určené pro potřeby konzulárního úřadu nebo pro ubytování členů konzulárního úřadu, kteří jsou občany vysílajícího státu.

2. Přijímající stát poskytne vysílajícímu státu při získávání pozemků a budov nebo částí budov pro účely uvedené v odstavci 1 veškerou potřebnou pomoc.

3. Vysílající stát není zbaven povinnosti dodržovat právní předpisy přijímajícího státu o výstavbě a územním plánování nebo jiná omezení vztahující se na oblast, ve které se tyto pozemky, budovy nebo části budov nacházejí.

Článek 16

1. Konzulární místnosti jsou nedotknutelné. Orgány přijímajícího státu do nich nesmí vstoupit, leč se souhlasem vedoucího konzulárního úřadu, vedoucího diplomatické mise vysílajícího státu, nebo osoby pověřené některým z nich.

2. Přijímající stát má zvláštní povinnost učinit všechna vhodná opatření k ochraně místností konzulárního úřadu před vniknutím nebo poškozením a k zabránění jakémukoli rušení klidu konzulárního úřadu nebo újmě na jeho důstojnosti.

3. Konzulární místnosti, jejich zařízení a jiný majetek v nich nemohou být předmětem prohlídky, rekvizice, zabavení nebo exekuce.

Článek 17

Konzulární archívy a dokumenty jsou vždy nedotknutelné, ať se nalézají kdekoli.

Článek 18

1. Vysílající stát je v přijímajícím státě osvobozen od všech daní, dávek a poplatků:

- a) z pozemků, budov a částí budov, používaných ke konzulárním účelům nebo pro ubytování členů konzulárního úřadu, jestliže jsou ve vlastnictví vysílajícího státu nebo jsou-li jeho jménem najaty;
- b) ze smluv a úkonů, které se týkají nabývání nemovitostí, uvedených v odstavci 1, písmeno a);
- c) z výkonu konzulárních funkcí, včetně vybírání konzulárních poplatků a dávek.

2. Vysílající stát je v přijímajícím státě rovněž osvobozen od všech daní, dávek a poplatků z movitého majetku, který je ve vlastnictví vysílajícího státu nebo který se nachází v jeho držení nebo užívání, a který je určen výhradně ke konzulárním účelům.

3. Osvobození stanovené v tomto článku se nevztahuje na poplatky a dávky vybírané za poskytování zvláštních služeb.

Článek 19

1. Konzulární úředníci a jejich rodinní příslušníci, kteří nejsou občany přijímajícího státu, ani v něm nemají trvalý pobyt, nepodléhají trestní, občanskoprávní a správní jurisdikci přijímajícího státu.

2. Konzulární-zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci, kteří nejsou občany přijímajícího státu, ani v něm nemají trvalý pobyt, nepodléhají trestní jurisdikci přijímajícího státu. Občanskoprávní a správní jurisdikci přijímajícího státu nepodléhají, pokud jde o výkon jejich úředních funkcí.

3. Ustanovení odstavce 1 a 2 se nevztahují na řízení:

- a) vyplývající ze smlouvy, kterou konzulární úředník nebo zaměstnanec neuzavřel jakožto zástupce vysílajícího státu;
- b) týkající se dědictví, kde konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec nevystupuje za vysílající stát, ale jako soukromá osoba;
- c) zahájené třetí osobou v případě škody vzniklé v přijímajícím státě z nehody způsobené vozidlem, lodí nebo letadlem;
- d) týkající se jakékoli soukromé nebo obchodní činnosti, které konzulární úředník nebo zaměstnanec vykonává v přijímajícím státě vedle svých úředních funkcí.

Článek 20

1. Členové konzulárního úřadu mohou být vybráni, aby se dostavili jako svědci k soudnímu nebo správnímu řízení. Konzulární zaměstnanci nemohou, s výjimkou případů uvedených v odstavci 4 tohoto článku, odmítnout podat svědectví. Odmítne-li konzulární úředník podat svědectví, nesmí vůči němu být uplatněno žádné donucovací opatření nebo jiné sankce.

2. Příslušná ustanovení odstavce 1 týkající se konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců se použijí obdobně na jejich rodinné příslušníky.

3. Orgán, požadující svědectví, musí dbát, aby neomezoval konzulárního úředníka při výkonu jeho funkcí. Kdykoli je to možné, může přijmout svědectví v jeho rezidenci nebo na konzulárním úřadě nebo přijmout od něho písemné prohlášení.

4. Členové konzulárního úřadu a jejich rodinní příslušníci nemají povinnost podávat svědectví o skutečnostech spojených s výkonem jejich funkcí nebo předkládat úřední korespondenci a dokumenty týkající se těchto skutečností. Jsou rovněž oprávněni odmítnout podat posudek jako znalci vnitrostátního práva vysílajícího státu.

Článek 21

1. Vysílající stát se může u člena konzulárního úřadu vzdát výsad a imunit uvedených v článku 19 a 20.

2. Vzdání se výsad a imunit musí být, s výjimkou ustanovení odstavce 3 tohoto článku, ve všech případech výslovné a musí být sděleno přijímajícímu státu písemně.

3. Jestliže konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec zahájí řízení ve věci, v níž by požíval vynětí z jurisdikce podle článku 19, nemůže se dovolávat vynětí z jurisdikce, pokud jde o žaloby navzájem souvisící přímo z hlavní žalobou.

4. Vzdání se vynětí z jurisdikce ve věcech občanských nebo správních neznamená vzdání se tím též imunity, pokud jde o exekuční výkon rozsudku; této imunity je nutno se vzdát zvlášť.

Článek 22

Přijímající stát osvobodí členy konzulárního úřadu a jejich rodinné příslušníky žijící s nimi ve společné domácnosti od všech osobních služeb, veřejných služeb jakéhokoli druhu a od vojenských povinností jako jsou rekvizice, vojenské kontribuce a ubytování vojska.

Článek 23

1. Konzulární úředníci, konzulární zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti jsou vyňati ze všech povinností uložených právními předpisy přijímajícího státu, pokud jde o registraci cizinců, povolení k pobytu, pracovní povolení a jiné formality, které se obecně vztahují na cizince.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se však nevztahují na konzulární zaměstnance, kteří nejsou občany vysílajícího státu nebo vykonávají soukromou výdělečnou činnost v přijímajícím státě, ani na jejich rodinné příslušníky.

Článek 24

1. S výhradou ustanovení odstavce 3 tohoto článku jsou členové konzulárního úřadu, pokud jde o služby, které vykonávají pro vysílající stát, a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti, vyňati z působnosti předpisů o sociálním zabezpečení, které platí v přijímajícím státě.

2. Vynětí uvedené v odstavci 1 tohoto článku se vztahuje také na členy soukromého personálu, kteří jsou výlučně zaměstnáni u členů konzulárního úřadu, a to za podmínky:

- a) že nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nemají trvalý pobyt,
- b) že se na ně vztahují předpisy o sociálním zabezpečení platné ve vysílajícím nebo ve třetím státě.

3. Členové konzulárního úřadu zaměstnávající osoby, na které se nevztahuje vynětí uvedené v odstavci 2 tohoto článku, musí plnit povinnosti, které ukládají zaměstnavatelům ustanovení o sociálním zabezpečení přijímajícího státu.

4. Vynětí stanovené v odstavci 1 a 2 tohoto článku nebrání dobrovolné účasti na sociálním zabezpečení přijímajícího státu za předpokladu, že tato účast je přijímajícím státem dovolena.

Článek 25

1. Konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti jsou osvobozeni ode všech daní a poplatků, ať osobních nebo věcných, celostátních, oblastních a místních s výjimkou:

- a) nepřímých daní, jež bývají obvykle zahrnuty v ceně zboží nebo služeb;
- b) daní a poplatků ze soukromých nemovitostí na území přijímajícího státu s výhradou ustanovení článku 18;
- c) dědických poplatků a poplatků z převodu majetku vybíraných přijímajícím státem, s výhradou ustanovení písmene b) článku 27;
- d) daní a poplatků ze soukromých příjmů všeho druhu, které pocházejí z přijímajícího státu včetně zisků pocházejících z převodu majetkových hodnot;
- e) daní a poplatků vybíraných za poskytování zvláštních služeb;
- f) registračních, soudních, hypotečních a kolokových poplatků, s výhradou ustanovení článku 18.

2. Členové konzulárního úřadu, kteří zaměstnávají osoby, jejichž platy nebo mzdy jsou podrobeny daní z příjmů v přijímajícím státě, musí plnit povinnosti, které právní předpisy tohoto státu ukládají zaměstnavatelům, pokud jde o vybírání daně z příjmů.

Článek 26

1. Přijímající stát v souladu s právními předpisy, které může vydat, povolí dovoz a poskytne osvobození ode všech celních dávek, daní a ostatních podobných poplatků, vybíraných na základě dovozu nebo v souvislosti s ním, kromě poplatků za skladování, přepravu a podobné služby:

- a) u předmětů, včetně automobilů, určených pro úřední potřebu konzulárního úřadu;
- b) u předmětů určených pro osobní potřebu konzulárních úředníků a jejich rodinných příslušníků žijících s nimi ve společné domácnosti, včetně předmětů určených pro jejich počáteční zařízení. Spotřební předměty nesmějí přesáhnout množství nutné pro přímou osobní spotřebu příslušných osob.

2. Konzulární zaměstnanci požívají výsad a osvobození uvedených v odstavci 1 tohoto článku, jde-li o předměty dovezené při jejich nástupu do úřadu.

3. Osobní spoluzavazadla konzulárních úředníků a jejich rodinných příslušníků žijících s nimi ve společné domácnosti jsou osvobozena od celní prohlídky. Mohou být prohlédnuta pouze v případě, že jsou vážné důvody k domněnce, že obsahují jiné předměty než uvedené v odstavci 1 písmeno b) tohoto článku nebo předměty, jejichž dovoz nebo vývoz je zakázán právními předpisy přijímajícího státu, nebo na které se vztahují jeho předpisy o karanténě. Tato prohlídka může být provedena pouze v přítomnosti konzulárního úředníka nebo jeho příslušného rodinného příslušníka.

Článek 27

V případě úmrtí člena konzulárního úřadu nebo člena jeho rodiny žijícího s ním ve společné domácnosti přijímající stát

- a) povolí vývoz movitého majetku zemřelého s výjimkou majetku, který byl získán v přijímajícím státě a jehož vývoz je zakázán v době jeho úmrtí;
- b) nebude vybírat celostátní, oblastní nebo místní dědické poplatky, ani poplatky z převodu majetku, jde-li o movitý majetek, který byl na území přijímajícího státu pouze v důsledku pobytu zemřelého v tomto státě jako člena konzulárního úřadu nebo rodinného příslušníka člena konzulárního úřadu.

Článek 28

1. Přijímající stát povolí a bude chránit svobodu spojení konzulárního úřadu pro všechny úřední účely. Při spojení s vládou, diplomatickými misemi a ostatními konzulárními úřady vysílajícího státu, ať jsou kdekoli, může konzulární úřad používat všech vhodných spojovacích prostředků, včetně diplomatických kurýrů, diplomatických nebo konzulárních zavazadel a kódovaných nebo šifrovaných zpráv.

2. Při použití veřejných spojovacích prostředků konzulárním úřadem budou platit pro konzulární úřad stejné podmínky jako pro diplomatickou misi.

3. Úřední korespondence konzulárního úřadu je nedotknutelná.

4. Konzulární zavazadlo nesmí být otevřeno ani zadrženo. Jestliže však příslušné orgány přijímajícího státu mají vážné důvody se domnívat, že zavazadlo obsahuje něco jiného než úřední korespondenci nebo dokumenty nebo předměty určené výlučně k úřednímu použití, mohou žádat, aby zavazadlo bylo otevřeno v jejich přítomnosti odpovědným zástupcem vysílajícího státu. Jestliže orgány vysílajícího státu takovou žádost odmítnou, bude zavazadlo vráceno na místo, odkud pochází.

5. Konzulární zavazadlo může být syženo kapitánu lodi nebo civilního letadla, jež mají přistát na povoleném vstupním místě. Kapitán musí být vybaven úřední listinou označující počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo, nebude však považován za konzulárního kurýra. Po projednání s příslušnými místními orgány může konzulární úřad pověřit některého ze svých členů, aby převzal uvedené zavazadlo přímo a volně od kapitána lodi nebo letadla nebo aby mu je předal.

Článek 29

S výhradou právních předpisů přijímajícího státu o oblastech, do nichž je přístup zakázán nebo upraven z důvodů státní bezpečnosti, konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, jakož i jeho rodinní příslušníci mohou svobodně cestovat po území přijímajícího státu. Ustanovení tohoto článku se nedotýká podmínek pro vydávání víz nebo jiných cestovních dokladů podle právních předpisů přijímajícího státu.

HLAVA IV

Konzulární pravomoc a konzulární funkce

Článek 30

1. Konzulární úředník je oprávněn vykonávat v konzulárním obvodu v souladu s právním řádem přijímajícího státu funkce, uvedené v této úmluvě.

2. Konzulární úředník může vykonávat konzulární funkce mimo konzulární obvod pouze se souhlasem přijímajícího státu.

Článek 31

Konzulární úředníci jsou oprávněni:

- a) chránit v přijímajícím státě práva a zájmy vysílajícího státu a jeho občanů včetně právnických osob;
- b) podporovat rozvoj obchodních, hospodářských, kulturních a vědeckých styků mezi

smluvními stranami a rozvíjet mezi nimi přátelské styky;

- c) zjišťovat všemi zákonnými prostředky stav a vývoj obchodního, hospodářského, kulturního a vědeckého života přijímajícího státu, podávat o nich zprávy vládě vysílajícího státu a poskytovat informace zúčastněným osobám.

Článek 32

Konzulární úředníci se mohou při výkonu svých funkcí obracet na

- a) příslušné místní orgány svého konzulárního obvodu;
- b) příslušné ústřední orgány přijímajícího státu, pokud je to v souladu s právními předpisy a zvyklostmi přijímajícího státu nebo mezinárodními dohodami upravujícími tuto otázku.

Článek 33

1. V souladu s právními předpisy přijímajícího státu má konzulární úředník právo zastupovat občany vysílajícího státu nebo činit opatření k zajištění jejich vhodného zastoupení před justičními a jinými orgány přijímajícího státu v případech, kdy pro nepřítomnost nebo z jiných důvodů nejsou s to hájit včas svá práva a zájmy. Totéž platí i pro právnické osoby vysílajícího státu.

2. Zastupování podle odstavce 1 tohoto článku končí, jakmile zastupované osoby jmenují svého zmocněnce nebo si samy zajistí ochranu svých práv a zájmů.

3. Jestliže konzulární úředník zastupuje osoby podle odstavce 1 tohoto článku, podléhá při výkonu této funkce právnímu řádu přijímajícího státu a jurisdikci jeho justičních a jiných orgánů za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako občan tohoto státu.

Článek 34

1. Konzulární úředník je oprávněn v souladu s právním řádem vysílajícího státu vydávat, prodlužovat, měnit, rušit, odnímat a zadržovat cestovní doklady občanů vysílajícího státu.

2. Je oprávněn vydávat víza, prodlužovat nebo rušit jejich platnost osobám, které si přejí cestovat do vysílajícího státu.

Článek 35

1. V rozsahu stanoveném právním řádem vysílajícího státu je konzulární úředník oprávněn:

- a) přijímat žádosti a prohlášení ve věcech státního občanství občanů vysílajícího státu a vydávat příslušné doklady;
- b) pořizovat rodné a úmrtí listy občanů vysílajícího státu a pořizovat opisy těchto dokladů;

- c) uzavírat manželství a vydávat o tom příslušné doklady za předpokladu, že oba snoubenci jsou občany vysílajícího státu, a s výhradou, že o tom zpraví příslušné orgány přijímajícího státu, vyžadují-li to jeho právní předpisy;
- d) zapisovat nebo registrovat zrušení manželství podle právních předpisů vysílajícího státu;
- e) přijímat prohlášení týkající se rodinných poměrů občanů vysílajícího státu.

2. Tato ustanovení nezbavují osoby, jichž se to týká, povinnosti podat hlášení předepsaná právním řádem přijímajícího státu.

3. Příslušné orgány přijímajícího státu budou neprodleně a bezplatně zasílat konzulárnímu úřadu opisy a výpisy z matričních listin a listin ve věci osobního stavu, týkajících se občanů vysílajícího státu a vyžadovaných k administrativním účelům.

Článek 36

Konzulární úředník je oprávněn:

- a) přijímat jakákoli prohlášení občanů vysílajícího státu a ověřovat je,
- b) sepisovat, potvrzovat a přijímat do úschovy závěti a jiné listiny a prohlášení občanů vysílajícího státu,
- c) potvrzovat nebo ověřovat podpisy občanů vysílajícího státu,
- d) překládat a ověřovat veškeré listiny a dokumenty vydané úřady vysílajícího nebo přijímajícího státu a osvědčovat překlady, opisy a výpisy z těchto dokumentů.

Článek 37

Konzulární úředníci jsou oprávněni provádět na konzulárním úřadě, ve svém bytě, v bytě občana vysílajícího státu a na lodi nebo v letadle vysílajícího státu tyto úkony:

- a) sepisování a ověřování pravosti listin a smluv, jež chtějí občané vysílajícího státu uzavřít, pokud tyto listiny a smlouvy nejsou v rozporu s právním řádem přijímajícího státu a netýkají se zřízení nebo převodu práv k nemovitostem nacházejícím se v tomto státě,
- b) sepisování listin a smluv a ověřování jejich pravosti bez zřetele k státní příslušnosti smluvních stran, pokud se tyto listiny a smlouvy vztahují pouze na majetek nebo práva existující ve vysílajícím státě nebo se týkají záležitostí, jež se mají realizovat v tomto státě za podmínky, že tyto listiny a smlouvy nejsou v rozporu s právním řádem přijímajícího státu.

Článek 38

Konzulární úředníci jsou oprávněni přijímat

od občanů vysílajícího státu do úschovy listiny, peníze, cenné předměty a jiný movitý majetek jim náležející. Tyto listiny, peníze, cenné předměty a jiný movitý majetek mohou být vyvezeny z přijímajícího státu pouze v souladu s jeho právním řádem.

Článek 39

Listiny a dokumenty uvedené v článcích 36 a 37 mají v přijímajícím státě stejnou právní platnost a průkazní moc jako dokumenty ověřené nebo potvrzené příslušnými soudními nebo jinými orgány tohoto státu.

Článek 40

Přijímající stát musí přijmout bez ověření podpisy konzulárních úředníků na listinách, které vydávají nebo jimiž potvrzují shodnost opisů s originálem vydaným příslušným orgánem, jestliže tyto listiny budou opatřeny otiskem úředního razítka a z obsahu listin bude možno posoudit jejich autentičnost.

Článek 41

Konzulární úředníci jsou oprávněni podle platných mezinárodních dohod nebo — pokud takové dohody neexistují — jiným způsobem, který je v souladu s právními předpisy přijímajícího státu:

- a) doručovat státním příslušníkům vysílajícího státu zdržujícím se na území přijímajícího státu soudní a mimosoudní písemnosti;
- b) doručovat na žádost justičních orgánů vysílajícího státu dožadání orgánům přijímajícího státu příslušným k jejich vyřizování a sami vyřizovat dožadání týkající se státních příslušníků vysílajícího státu.

Článek 42

1. Příslušný orgán přijímajícího státu neprodleně uvědomí konzulární úřad o úmrtí občana vysílajícího státu na území přijímajícího státu.

2. Obdobně se postupuje, jestliže dědic, jiný oprávněný účastník nebo odkazovník, jemuž má připadnout dědictví projednávané na území přijímajícího státu, je příslušníkem vysílajícího státu, nemá však pobyt na území přijímajícího státu a není zde ani zákonně zastupován.

3. Konzulární úřad vysílajícího státu může požádat příslušný orgán přijímajícího státu o bezodkladná opatření nezbytná k zajištění a správě dědictví zanechaného v tomto státě zemřelým občanem vysílajícího státu a zpravit ho o případných opatřeních, která již byla učiněna. Při zajišťování opatření podle tohoto odstavce může konzulární úřad poskytnout svou pomoc přímo nebo prostřednictvím svého zástupce.

4. Jestliže po splnění formalit spojených s dě-

dictvím v přijímajícím státě případně movité dědictví nebo výtěžek z prodeje movitostí nebo nemovitostí dědici, oprávněnému účastníkovi nebo odkazovníku, kteří jsou občany vysílajícího státu a kteří nemají pobyt v přijímajícím státě a nejmenovali svého zmocněnce, bude tento majetek nebo výtěžek z jejich prodeje předán konzulárnímu úřadu vysílajícího státu za podmínky, že

- a) byla prokázána způsobilost dědiců, oprávněných účastníků nebo odkazovníků;
- b) příslušné orgány přijímajícího státu dají tam, kde to přichází v úvahu, souhlas s předáním dědictví nebo výtěžku z jeho prodeje;
- c) veškeré dědické dluhy ohlášené ve lhůtě předepsané právními předpisy přijímajícího státu jsou zaplacený nebo zajištěny;
- d) poplatky z dědictví jsou zaplacený nebo zajištěny.

5. Jestliže občan vysílajícího státu, který nemá trvalý pobyt v přijímajícím státě, náhle zemře během pobytu na území tohoto státu, budou věci, peněžní částky a cennosti, které měl s sebou a které nebyly vyžádány přítomným dědicem, prozatímně a za účelem zajištění jejich ochrany předány do úschovy konzulárnímu úřadu vysílajícího státu bez dalších formalit, přičemž se pro správní nebo justiční orgány přijímajícího státu vyhrazuje v zájmu příslušného řízení právo na převzetí těchto věcí. Konzulární úřad musí tyto věci, peněžní částky a cennosti předat kterémukoli orgánu přijímajícího státu pověřenému jejich správou nebo likvidací. Konzulární úřad musí zachovávat právní řád přijímajícího státu, pokud jde o vývoz svršků a převod peněžních částek.

6. Ve věcech dědických platí rovněž ustanovení článku 33 této úmluvy.

Článek 43

1. Jakmile se úřady přijímajícího státu dovědí o případech, kdy je třeba ustanovit poručníka nebo opatrovníka pro občana vysílajícího státu, oznámí to příslušnému konzulárnímu úřadu.

2. Ustanovení článku 33 této úmluvy platí i pro ochranu práv a zájmů nezletilých nebo jiných osob, které nemají plnou způsobilost k právním úkonům.

3. V případě, kdy není zajištěna správa majetku nezletilých nebo jiných osob nemajících plnou způsobilost k právním úkonům, může se konzulární úředník postarat o jmenování správce tohoto majetku nebo požádat příslušné orgány přijímajícího státu o provedení příslušných opatření.

Článek 44

Konzulární úředník může v souladu s právním řádem vysílajícího státu převzít péči nad nezletilým občanem tohoto státu, který žije na území

přijímajícího státu, uznává-li tento stát takovou pravomoc.

Článek 45

1. Za účelem usnadnění výkonu konzulárních funkcí týkajících se občanů vysílajícího státu:

- a) konzulární úředníci mají volnost spojení s občany vysílajícího státu a přístupu k nim. Občané vysílajícího státu mají stejnou volnost spojení s konzulárními úředníky a přístupu k nim;
- b) příslušné orgány přijímajícího státu musí bez prodlení informovat konzulární úřad vysílajícího státu o případech, kdy v jeho konzulárním obvodu je občan vysílajícího státu vzat do vazby nebo kdy je jeho osobní svoboda jakoukoli jinou formou omezena. Každé sdělení určené konzulárnímu úřadu osobou, která je vzata do vazby nebo jejíž osobní svoboda je jinak omezena, musí být těmito orgány doručeno bez prodlení. Tyto orgány musí bez prodlení informovat osobu, jejíž osobní svoboda byla omezena, o právech, která má podle tohoto ustanovení;
- c) konzulární úředníci mají právo tohoto občana navštěvovat, hovořit a dopisovat si s ním a zajistit jeho právní zastoupení. Výkon těchto práv umožní příslušné orgány přijímajícího státu bez prodlení;
- d) jestliže jsou tito občané po odsouzení ve výkonu trestu odnětí svobody, mají konzulární úředníci právo je navštěvovat. Při každé návštěvě tohoto druhu se umožní konzulárnímu úředníku rozhovor s takovou osobou.

2. Práva uvedená v odstavci 1 tohoto článku budou vykonávána v souladu s právními předpisy přijímajícího státu za předpokladu, že tyto právní předpisy výkon uvedených práv neznemožňují.

Článek 46

1. Konzulární úředník může ve svém konzulárním obvodu poskytnout pomoc lodím vysílajícího státu, které připlouvají do přístavu nebo jiného místa, kde mohou zakotvit, nebo se tam již nacházejí. Jakmile je vstup na loď povolen, mohou konzulární úředníci vstoupit na její palubu a spojit se s kapitánem, členy posádky a cestujícími, kteří jsou občany vysílajícího státu.

2. Kapitán nebo kterýkoli člen posádky má volný přístup na konzulární úřad, má-li tento úřad sídlo v přístavu, kde loď kotví. Není-li konzulární úřad v přístavu, je tento přístup vázán na souhlas příslušného orgánu přijímajícího státu.

3. Aniž by tím byla dotčena pravomoc orgánů přijímajícího státu, mohou konzulární úředníci vést šetření k objasnění všech nehod, k nimž došlo během plavby na palubě lodí vysílajícího státu, vyslechnout kapitána a každého člena posádky,

kontrolovat palubní dokumenty, přijímat prohlášení o cestě a místě určení, a pokud to právní řád vysílajícího státu dovoluje, řešit spory všeho druhu mezi kapitánem, důstojníky a námořníky, činit opatření k přijetí kapitána nebo kteréhokoli člena posádky do nemocničního ošetření nebo k jejich návratu do vlasti, usnadnit vjezd a výjezd lodí, jakož i její pobyt v přístavu. Při výkonu těchto funkcí mohou konzulární úředníci požádat orgány přijímajícího státu o spolupráci a pomoc.

4. Orgány přijímajícího státu nezasahují do událostí na palubě lodi s výjimkou událostí, které by mohly narušit klid a veřejný pořádek na zemi nebo v přístavu nebo ohrozit zdraví osob nebo veřejnou bezpečnost nebo jichž by se mohly účastnit osoby, které nejsou členy posádky.

5. V případě, že by příslušné orgány přijímajícího státu měly v úmyslu provést prohlídku, vyšetřování nebo donucovací opatření na palubě lodi vysílajícího státu, jež se nalézá ve vodách přijímajícího státu, vyrozumí před jejich provedením konzulární úřad, aby se úkonu mohl zúčastnit konzulární úředníci. V tomto oznámení se uvede přesná doba provedení úkonu. Nezáčastní-li se konzulární úředníci nebo jejich zástupci tohoto úkonu, mohou požádat uvedené orgány o předání všech informací o jeho průběhu. Ustanovení tohoto odstavce platí rovněž v případě, kdy kapitán nebo kterýkoli člen posádky má být vyslýchán orgány přijímajícího státu.

6. V případě, že jde o neodkladné opatření, nebo je-li vyšetřování prováděno na žádost kapitána, musí o tom být konzulární úředník informován během vyšetřování, a to co možná nejdříve. Na požádání bude konzulární úředník rovněž zpraven o průběhu vyšetřování konaného za jeho nepřítomnosti.

7. Ustanovení odstavců 5 a 6 tohoto článku se nelze dovolávat vůči orgánům přijímajícího státu, jde-li o uplatnění celních předpisů nebo provádění jiných kontrolních opatření týkajících se ochrany zdraví, přístavního řádu, zabezpečení zboží a vstupu cizinců.

8. Ustanovení tohoto článku se nevztahují na válečné lodí.

Článek 47

1. Jestliže loď vysílajícího státu ztroskotá, uvízne nebo je jinak poškozena ve vodách přijímajícího státu, podají o tom příslušné orgány tohoto státu bez prodlení zprávu konzulárnímu úřadu a informují jej o učiněných nebo zamýšlených opatřeních k záchraně cestujících, členů posádky, lodí a nákladu. Konzulární úředník může poskytnout veškerou pomoc lodí, členům posádky a cestujícím a učinit veškerá opatření k zabezpečení nákladu a k opravě lodí. Může rovněž požádat orgány přijímajícího státu, aby přijaly taková opatření.

2. Jestliže provozovatel lodi, kapitán nebo ja-

kákolí oprávněná osoba není s to, aby učinila nezbytná opatření k zajištění a správě lodi nebo jejího nákladu, může konzulární úředník učinit jménem provozovatele lodi opatření, která by v tomto směru mohl učinit provozovatel lodi.

3. Ustanovení odstavce 2 tohoto článku se rovněž vztahují na jakýkoli předmět, který patří občanu vysílajícího státu a pochází z nákladu lodi vysílajícího státu nebo třetího státu, který by byl nalezen na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo dopraven do přístavu konzulárního obvodu.

4. Příslušné orgány přijímajícího státu poskytou konzulárnímu úředníku nezbytnou pomoc při všech opatřeních, jež je třeba učinit při poškození lodi.

5. Loď vysílajícího státu, která byla poškozena, její náklad a palubní zásoby nepodléhají na území přijímajícího státu celním poplatkům, pokud nejsou vykládány k použití nebo spotřebě v tomto státě.

Článek 48

Ustanovení článků 46 a 47 se přiměřeně použijí rovněž na letadla vysílajícího státu.

Článek 49

Konzulární úředníci mohou vykonávat dozorní a inspekční funkce stanovené právními předpisy vysílajícího státu a týkající se letadel tohoto státu a jejich posádek. Jsou rovněž oprávněni poskytovat těmto letadlům a posádkám pomoc.

Článek 50

Konzulární úřad může za konzulární úkony vybírat na území přijímajícího státu poplatky a dávky stanovené právními předpisy vysílajícího státu.

Článek 51

Kromě funkcí stanovených touto úmluvou mohou konzulární úředníci vykonávat jiné konzulární funkce, které nejsou v rozporu s právním řádem přijímajícího státu.

HLAVA V

Závěrečná ustanovení

Článek 52

1. Bez újmy na svých výsadách a imunitách jsou všechny osoby požívající těchto výsad a imunit povinny dodržovat právní předpisy přijímajícího státu, včetně dopravních předpisů a předpisů o pojištění motorových vozidel. Jsou rovněž povinny nevměšovat se do vnitřních věcí tohoto státu.

2. Konzulární místnosti nebudou používány způsobem, který by byl v rozporu s výkonem konzulárních funkcí.

Článek 53

Členové konzulárního úřadu budou dbát povinností uložených právními předpisy přijímajícího státu, týkajících se občanskoprávní odpovědnosti za škody způsobené třetím osobám při provozu vozidla, lodí nebo letadla.

Článek 54

1. Členové konzulárního úřadu, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo mají trvalý pobyt na území přijímajícího státu, podléhají jurisdikci přijímajícího státu s výjimkou případů, kdy jde o výkon jejich funkcí, a nepožívají ani dalších výsad a imunit na základě ustanovení hlavy III této úmluvy, vyjma těch, které jim přiznává článek 20 odstavce 4.

2. Ustanovení hlavy III této úmluvy, s výjimkou článku 20 odstavce 4, se nevztahují na

a) rodinné příslušníky osob uvedených v odstavci 1 tohoto článku nebo rodinné příslušníky člena konzulárního úřadu, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo v něm mají trvalý pobyt;

b) členy soukromého personálu, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo v něm mají trvalý pobyt.

3. Přijímající stát musí vykonávat svoji jurisdikci nad osobami uvedenými v odstavci 1 a 2 tohoto článku takovým způsobem, aby neodůvodněně neomezoval výkon funkcí konzulárního úřadu.

Článek 55

1. Ustanovení této úmluvy se vztahují, pokud

Za Československou socialistickou republiku:

Ladislav Kocsis

to souvislosti dovolují, rovněž na výkon konzulárních funkcí uskutečňovaných diplomatickými misemi.

2. Jména členů diplomatické mise pověřených prací v konzulárním oddělení nebo jinak pověřených výkonem konzulárních funkcí mise jsou oznamována ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

3. Výsady a imunity členů diplomatické mise uvedených v odstavci 2 tohoto článku jsou i nadále upravovány pravidly mezinárodního práva o diplomatických stycích.

Článek 56

Tato úmluva podléhá ratifikaci. Výměna ratifikačních listin se uskuteční v Praze.

Článek 57

Tato úmluva vstoupí v platnost třicátého dne po dni výměny ratifikačních listin a zůstane v platnosti, dokud ji jedna z Vysokých smluvních stran písemně nevypoví poté, co o tom šest měsíců předem informovala druhou Vysokou smluvní stranu.

Na důkaz toho zmocněnci Vysokých smluvních stran tuto úmluvu podepsali a opatřili ji pečeti.

Dáno ve Vientiane dne 15. března 1985 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém, laoském a francouzském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost.

V případě různého výkladu českého a laoského znění této úmluvy bude rozhodné znění francouzské.

Za Laoskou lidově demokratickou republiku:

Soulivong Phasitthideth

47

VYHLÁŠKA

ministerstva školství České socialistické republiky

ze dne 18. května 1987

o organizaci školního roku v základních školách, středních školách a školách pro mládež vyžadující zvláštní péči

Ministerstvo školství České socialistické republiky po projednání s ministerstvem zdravotnictví České socialistické republiky stanoví podle § 38 odst. 2 zákona č. 29/1984 Sb., o soustavě základních a středních škol (školský zákon):

§ 1

Základní ustanovení

Tato vyhláška upravuje organizaci školního roku v základních školách, ve středních odbor-

ných učilištích, v gymnáziích, ve středních odborných školách a ve školách pro mládež vyžadující zvláštní péči (dále jen „školy“).

§ 2

Období školního vyučování

(1) Období školního vyučování začíná 1. září a končí 30. června následujícího kalendářního roku a člení se na první a druhé pololetí. První pololetí školního vyučování začíná 1. září a končí 31. ledna následujícího kalendářního roku; druhé pololetí začíná 1. února a končí 30. června.

(2) Případne-li začátek prvního pololetí školního vyučování na pátek nebo pracovní sobotu, začíná vyučování až následujícím pondělím, případně-li konec druhého pololetí na pondělí, končí vyučování již předcházejícím pátkem nebo pracovní sobotou.

(3) Ve středních odborných školách, kde je v učebních plánech zařazena odborná praxe v měsících červenci a srpnu, končí druhé pololetí školního vyučování v pátek druhého úplného týdne června.

(4) Ve třetím ročníku středních zdravotnických škol a v prvním ročníku pomaturitního kvalifikačního studia ve středních zdravotnických školách končí druhé pololetí školního vyučování v pátek před nástupem na povinnou čtyřtýdenní odbornou praxi. Tato praxe začíná vždy v pondělí, které připadá na 31. května až 5. června.

(5) V posledním vyučovacím dnu každého pololetí se předává žákům vysvědčení, s výjimkou posledních ročníků studia v gymnáziích a středních odborných školách, kdy se vysvědčení předává žákům společně s vysvědčením o maturitní, závěrečné pomaturitní nebo absolventské zkoušce. V roce ukončení studia v učebních oborech obdrží žáci středních odborných učilišť a zvláštních odborných učilišť vysvědčení v posledním týdnu vyučování před zahájením závěrečné zkoušky. Pro vysvědčení o maturitní zkoušce a vysvědčení o závěrečné zkoušce platí zvláštní předpis.¹⁾

(6) Dojde-li v období školního vyučování k přesunu pracovní doby,²⁾ vztahuje se tento přesun i na školy.

§ 3

Období školních prázdnin

(1) Zimní prázdniny trvají od 23. prosince do 2. ledna následujícího kalendářního roku včetně. Případně-li 23. prosinec na úterý, začínají zimní prázdniny již předcházejícím pondělím; v roce, kdy 3. leden připadne na pátek, končí až tímto dnem.

(2) Jarní prázdniny trvají týden a jejich termín stanoví nejpozději v posledním srpnovém týdnu národní výbor pro školy, které odborně vede, v rozmezí od prvního úplného týdne v únoru do posledního úplného týdne v březnu.³⁾ Ke stanovení termínu si vyžádá stanovisko místně příslušného orgánu hygienika a odborové rady.

(3) Hlavní prázdniny trvají od skončení druhého pololetí školního vyučování do zahájení prvního pololetí v novém školním roce. Ve školách, jejichž učební plány stanoví pro žáky odbornou praxi,⁴⁾ vykonávají žáci tuto praxi v období školních prázdnin, a to zejména hlavních prázdnin.

§ 4

Úprava vyučovací doby

Na školách uvedených v § 1 se vyučuje v pětidenním vyučovacím týdnu.

§ 5

Zrušovací ustanovení

Zrušuje se vyhláška ministerstva školství České socialistické republiky č. 94/1978 Sb., o organizaci školního roku na základních a středních školách.

§ 6

Vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. září 1987.

Ministr:

Juliš v. r.

¹⁾ Vyhláška ministerstva školství ČSR č. 31/1987 Sb., o ukončování studia na středních školách a o ukončování přípravy ve zvláštních odborných učilištích.

²⁾ § 94 zákona č. 65/1965 Sb. (zákoník práce), ve znění pozdějších předpisů (úplné znění č. 55/1975 Sb.).

³⁾ § 3 odst. 5 zákona č. 77/1978 Sb., o státní správě ve školství, ve znění zákona č. 31/1984 Sb. (úplné znění č. 48/1984 Sb.).

⁴⁾ § 22 odst. 2 a § 63 zákona č. 29/1984 Sb., o soustavě základních a středních škol (školský zákon).

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNĚ ZÁVAZNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Ministerstvo školství České socialistické republiky

vydalo **výnos o naturálních požitcích poskytovaných technickohospodářským pracovníkům ve školních lesních podnicích vysokých škol v působnosti ministerstva školství České socialistické republiky a školních lesních hospodářství škol v působnosti národních výborů** čj. 16 084/87-42 ze dne 18. května 1987.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. června 1987. v jednotlivých organizacích se uplatní až dnem, který v souladu s uplatněním druhé etapy programu zvýšení ekonomické účinnosti mzdové soustavy určí ministerstvo školství ČSR, a pokud jde o organizace v působnosti národních výborů, krajský národní výbor.

Výnos je uveřejněn ve Věstníku ministerstva školství a ministerstva kultury České socialistické republiky, ročník 1987, sešit 6. Lze do něj nahlédnout na rektorátech vysokých škol zemědělských a veterinární, v odborech školství krajských národních výborů a na ministerstvu školství ČSR.

Ministerstvo školství České socialistické republiky

vydalo podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, ministerstvem práce a sociálních věcí České socialistické republiky a Českým výborem Odborového svazu pracovníků školství a vědy **výnos** ze dne 26. května 1987 čj. 16 506/87-42, **kterým se doplňuje výnos** ministerstva školství České socialistické republiky ze dne 27. listopadu 1974 čj. 31 402/74-42 **o nomenklatuře funkcí a základních platů pro pracovníky pedagogicko-psychologických poraden.**

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. června 1987 a je publikován ve Věstníku MŠ a MK ČSR. Do výnosu lze nahlédnout na ministerstvu školství ČSR a na příslušných odborech krajských a okresních národních výborů.